

ומתצינן: אלא, להכי שנאם הכתוב בשתי פרשיות, כדתנא דבי רבי ישמעאל. דתנא דבי רבי ישמעאל: כל פרשה בתורה שנאמרה ונשנית, לא נשנית אלא בשביל דבר שנתחדש בה. והכא, באדם נתחדש גבן וחרום. ובבהמה, קלוט וחוטין. ואגב אלו נשנו יתר המומין.

אמר רבא: למה לי דכתב רחמנא מומין באדם, [ויקרא כ"א, י"ח] מומין בקדשים, בכל הקרבנות [שם, כ"ב, כ"ב] מומין בבכור, [דברים ט"ו, כ"א]?(4)

ומתצינן: צריכא.

דאי כתב רחמנא מום באדם, הוה אמינא, דמה לאדם שכן נתרבה במצות.

ואי כתב רחמנא בבכור, הוה אמינא אדם מבכור לא אתי, שכן בכור הוא עצמו קרב לגבי מזבח.

וכן קדשים מבכור לא אתי, שכן בכור קדושתו מרחם.

ואי כתב רחמנא בקדשים, הוה אמינא אדם מקדשים לא אתי, שכן הן עצמן קריבין. בכור מקדשים לא אתי, שכן קדושתו מרובה, שהרבה קרבנות יש בקדשים, חטאות ואשמות עולות ושלמים ועוד שהם נוהגים בין בזכרים ובין בנקבות. מה שאין כן בכור.

והוינן בה: חדא מחדא לא אתיא, דאיכא למיפרך. תיתי חדא, מתרתי.

ומשנינן: בהי לא לכתוב?

לא לכתוב רחמנא בבכור, ותיתי מהנך, אדם וקדשים.

איכא למיפרך: מה להנך שכן קדושתן מרובה, דקדשים יש בהם חטאות ואשמות עולות ושלמים. ואדם קדושתו מרובה במצוות. ונוהגין, קדושתן נוהגת בפשוטין, שאדם כהן קדוש אף שאינו בכור, וכן בהמה.

לא לכתוב רחמנא בקדשים, ותיתי מהנך, בכור ואדם. איכא למיפרך: מה להנך שכן קדושתן מואליהן, דאין צריך להקדיש את הבכור ואת הכהן.

לא לכתוב רחמנא באדם, ותיתי מהנך, בכור בהמה וקדשים. איכא למיפרך: מה להנך שכן הן עצמן קריבין על גבי מזבח.

הלכך צריכי לכולהו.

שנינו במשנה: יתר עליהן באדם:

והוינן בה: מנא הני מילי דכל אלו פוסלין באדם?

ומשנינן: אמר רבי יוחנן: דאמר קרא "כל איש אשר בו מום מזרע אהרן הכהן לא יגש להקריב את אשיו ה' מום בו". ודרשינן: איש ישוה בזרעו של אהרן, הוא דבעי מומא להפסל, אבל אם אינו שוה בזרעו של אהרן, שמשונה משאר הבריות, כגון כל אלו

4. הקשה הגרי"ז דהא כבר אמרה הגמרא מקודם דהפרשה נשנית בשביל דבר שנתחדש בה?]

כשנפגמו החניכיים. ועיין שיטמ"ק אות ה'